

Het gezicht van de wooncrisis

verhalen gedeeld via [#ikwileenhuis](#)

Inleiding

In Nederland woedt een wooncrisis. Er is een groeiend tekort aan woningen. In bijna het hele land exploderen de prijzen van zowel huur- als koopwoningen. Er wordt te weinig gebouwd om de toename van de behoefte aan huizen bij te benen.

De cijfers zijn even hard als onbevattelijk. Volgens het kabinet is er een tekort van bijna 300 duizend woningen, bijna 4 procent van de woningvoorraad. Om de achterstand in te halen, moeten er tot 2025 jaarlijks tenminste 75 duizend woningen bij. In de werkelijkheid ligt het tempo aanzienlijk lager, rond de 54 duizend per jaar - de daling van aanvragen voor bouwvergunningen duidt er op dat dit aantal de komende jaren zal dalen. De wooncrisis verergert dus.

Toch is de wooncrisis een stille crisis. Veel mensen wonen gelukkig in een fijn huis. En wie niet in een passende woning zit, voegt zich vaak. Mensen leggen zich vaak neer bij een te dure, te kleine, te onzekere woning. Wijten het aan eigen keuzes, werk of studie, een scheiding - of domweg pech. De wooncrisis is zo alledaags dat men vergeet hoe bizar het is dat in een welvaartsstaat als Nederland zo'n tweedeling op de huizenmarkt plaatsvindt.

Als woningcorporaties en Woonbond trekken wij ons dit aan. Wij zijn opgericht om de belangen te dienen van alle Nederlanders die een huis huren of willen huren. Daarvoor nemen wij tal van initiatieven. We bouwen huizen, ontwikkelen aanbod voor speciale doelgroepen, proberen vraag en aanbod te matchen en helpen huurders om op te komen voor hun zaak.

Toch lopen wij momenteel tegen de grenzen van ons kunnen aan. We zouden zoveel meer willen doen - maar onze handen zijn gebonden.

Over de verhuurdersheffing is veel gezegd en geschreven. Tijdens de economische crisis is deze belastingmaatregel ooit ingevoerd om de oplopende staatsschuld in de klauwen te houden. Van recessie of begrotingstekort is allang geen sprake meer - maar politiek Den Haag laat de heffing niet vallen. Sterker nog, de last neemt jaarlijks toe. Vorige maand nog maakten woningcorporaties ruim 1,7 miljard euro over naar de schatkist. Een bedrag dat de komende jaren oploopt tot meer dan 2 miljard.

Nederland is daarmee het enige land in de wereld dat belasting heft op sociale huur. We belasten huizen waarin de laagste inkomens wonen. Dat is op zichzelf al bedenkelijk. Maar bovendien staat de verhuurdersheffing het aanpakken van

de wooncrisis in de weg. Wij doen namelijk niets liever dan investeren in nieuwe, passende woningen. Maar we moeten van de jaarlijkse huur grofweg het eerste kwartaal afdragen. Je hoeft geen rekenwonder te zijn om te begrijpen hoezeer dat onze mogelijkheden om te bouwen beperkt. En dan hebben we het niet alleen over aantallen woningen. Ook de huizen voor specifieke doelgroepen schieten erbij in. Om nog maar niet te spreken over de verduurzamingsopgave.

Op de woningmarkt gaat het al gauw over grote getallen, miljarden bedragen en transitieopgaves. Je zou bijna vergeten dat het om mensen gaat en één van de belangrijkste primaire levenswaarden: een dak boven het hoofd. Om de aandacht te geven aan de mensen die dat verdienen, startten wij in september de actie #ikwileenhuis. We riepen mensen op om hun wooncrisis verhaal te vertellen.

De reacties hebben ons overweldigd. Vele honderden mensen deelden hun ervaringen op de woningmarkt, de een nog schrijnender dan de ander. Wij vinden het belangrijk dat deze verhalen gehoord worden. Dat ze een rol spelen in het debat over tien-jaar-projecties, honderdduizenden woningen en miljardeninvesteringen. Want achter die cijfers gaan mensen en individuele drama's schuil.

In deze bloemlezing bundelen wij de meest opvallende verhalen. Wij hopen dat deze u een gevoel geven voor de urgentie van de situatie. En wij hopen dat deze verhalen u zullen inspireren tot het doorvoeren van noodzakelijke verandering.

Daarbij helpen wij u graag mee. Want wij staan klaar, met kennis, plannen en ambitie om de wooncrisis op te lossen.

Hoewel het soms bepaald geen lichte kost is, wensen wij u veel leesplezier.

Hester van Buren,
Voorzitter Raad van Bestuur Rochdale

Paulus Jansen,
Directeur Woonbond

Stefan van Schaik,
directeur-bestuurder Wooncompagnie

Verantwoording

In september 2019 namen een aantal woningcorporaties, op initiatief van Rochdale, de Woonbond en Wooncompagnie, het initiatief tot de actie #ikwileenhuis. De actie had als doel de wooncrisis een gezicht te geven door mensen op te roepen hun persoonlijke verhalen te vertellen.

Om het zo laagdrempelig mogelijk te houden, zijn mensen in de gelegenheid gesteld om per mail, per brief of via de sociale media met de hashtag #ikwileenhuis hun bijdrage te delen. Inzendingen zijn verzameld en gepubliceerd op de website wooncrisis.nl.

Daarnaast hadden mensen de gelegenheid om (anoniem) hun verhaal te doen bij de Woonbond via het Meldpunt Huuralarm.

Langs deze routes zijn enkele honderden reacties ingestuurd. Van een aantal respondenten hebben we de afgelopen dagen korte filmpjes gedeeld via onze (sociale) mediakanalen. Anderen poseerden voor een foto.

In deze rapportage presenteren we de bijdragen zo onversneden mogelijk. Wel hebben we de reactie gecategoriseerd, om enige samenhang aan te brengen.

Uiteraard kregen we veel reacties over de hoge

huur en stijgende kosten voor het levensonderhoud.

De toenemende woonlast is immers een van de aspecten van de wooncrisis. Omdat deze bloemlezing vooral over de beschikbaarheid van passende woningen gaat, hebben we een deel van deze reacties buiten de rapportage gehouden. Maar omdat financiële problemen vaak een voorbode zijn van een acute wooncrisis, hebben we een aantal van de verhalen wel opgenomen.

In deze bloemlezing willen we zoveel mogelijk reacties van mensen die klem zitten op de woningmarkt delen. Het zijn 'slechts' persoonlijke verhalen, maar bij elkaar opgeteld rijst er een indringend beeld van hoe schrijnend de situatie is waarin sommige mensen zich bevinden.

Des te meer zijn wij gemotiveerd om onze bijdrage aan de oplossing te leveren. Wij gaan ervoor - en we zoeken steun bij kabinet en Tweede Kamer om schouder aan schouder met ons te strijden voor een goed en betaalbaar huis voor iedereen.

**‘Er moet iets
worden ge-
daan aan de
wooncrisis.
Dit kan zo
niet langer.’**

(Sandra, woonde 4 jaar met dochter en kleindochter in één huis)

hoofdstuk 1

Wachten, wachten, wachten.

Dat er wachtlijsten bestaan in de sociale huursector, is geen verrassend inzicht. Wachttijden van soms meer dan 10 jaar zijn helaas geen uitzondering. Wat eens te meer blijkt uit de bijdragen van onze respondenten, is dat dit geen probleem is dat zich tot de grote steden beperkt.

Vrijkomende woningen worden astronomisch overtekend, soms met 200 tot 300 gegadigden per adres.

De impact van het lange wachten is groot. Mensen werken langer door, wonen in bij familie of stellen het krijgen van kinderen uit.

55-plusser - Haarlem:

Het lukt me niet ondanks dat ik al 16 jaar sta ingeschreven als woningzoekende om een geschikte woning te vinden. Ik word hier wanhopig van

65-plusser - Rotterdam:

Veel zoekenden, ergo weinig kans. Soms wel honderden gegadigden

45-plusser - Amsterdam:

Vanwege ernstige overlast door burens / horeca / verbouwingsoverlast huiseigenaren ben ik al zes jaar op zoek naar een ander huis. Inmiddels al 15 jaar woontu, maar dat is bij lange na niet genoeg.

Woningzoekende - dorp met 'ontspannen woningmarkt':

Zie soms wel passende woning op site staan, maar dan geldt 'nog 40 wachtenden voor U'. Sta al 5 jaar ingeschreven en heb nog geen woning.

Jong gezin met middeninkomen - Vlaardingen:

Hoor alleen maar 'sorry, we kunnen niks voor u betekenen'. Sociale huurwoningen, we verdienen te veel. Vrije sector woningen zijn schaars, kopen kunnen we niet.

Jong gezin, inkomen net boven grens huurotoeslag - Ede:

Er komen veel te weinig woningen beschikbaar en als ze er zijn, zijn er zo 200-300 reacties.

30-er - kleine gemeente in Gelderland:

Woon al 2 jaar bij mijn ouders in, inclusief parttime 2 jonge kinderen. Ben al 8 jaar ingeschreven voor een woning

Eind 20 - Amsterdam:

Voornamelijk hoge huurprijzen waardoor er weinig aanbod is. Lange wachtlijsten. Ingeschreven bij Woningnet voor 11 jaar, nooit succes gehad. Nu woonachtig in een tijdelijke woning (waar ik heel dankbaar voor ben), maar we moeten per november weer verhuizen en dit keer zit er een kleintje in mijn buik.

Tijdelijk wonen is dus geen optie meer. Zijn mijn partner en ik genoodzaakt weer bij mijn moeder in te trekken? Zij krijgt een uitkering vanwege haar leeftijd en fysieke staat.

Onze inkomens gaan dus voor problemen zorgen op haar adres. Ik wil zo graag in de stad wonen die ik ken, de stad waar ik mijn hele leven woon en waar ik al mijn familieleden en vrienden heb.

Alleenstaande moeder - onbekend:

Mijn zus zit in 2-kamer woning met 3 kinderen. Twee slapen er in de woonkamer, waar ook de open keuken is. Het is onbewoonbaar, maar gemeente geeft geen urgentie. Ze heeft deze woning particulier gehuurd omdat ze anders op straat stond

Jim - Onbekend:

Op mijn negentiende ingeschreven voor sociale huur in de stadsregio Amsterdam. Inmiddels dertig jaar oud en noodgedwongen nog steeds thuiswonend in het ouderlijk huis. Met elf jaar wachttijd kom je niet in de buurt van een woning. Niet in Krommenie, niet in Wormerveer, niet in Zaandam, niet in Hoofddorp of Purmerend en niet in Amsterdam, nergens. En dat allemaal omdat woningcorporaties miljarden aan belasting moeten opbrengen voor de Haagse schatkist en zo niet voldoende kunnen investeren in het bouwen van nieuwe woningen. #ikwileenhuis

Cynthia - Purmerend:

Ik ben al sinds ik braaf op mijn 18e ingeschreven als woningzoekende. Ondertussen ben ik bijna 25. En kom nog steeds niet eens in de buurt van de jongerenwoningen (die tot en met 25 jaar gaan). Als dit nu tot mijn 26e doorgaat ben ik helemaal de pineut.

Ik verdien niet genoeg voor de particuliere huur en kan helaas ook nog geen woning kopen. Dat zou betekenen dat ik letterlijk in een dal zou vallen.. Want ik zal nog niet eens over mijn positie bij de eengezinswoningen beginnen!

Aangezien ik nu in een bruikleen woning woon (beter bekend als anti-kraak) is het ook onzeker wanneer ik er uit moet. Grofweg gezegd is de kans dat ik op straat kom te staan dus ook aanwezig.

Anneke - onbekend:

Hoe lang moet ik nog wachten?

Ik sta al vanaf 1992 in geschreven, en ben al 9 jaar op zoek naar een woning, begane grond of met lift.

Ik woon op 2 hoog, kan de trappen niet meer af. Kom dus haast niet meer buiten.

Ik moet wachten op een rolstoel totdat ik een andere woning krijg.

Het is schandalig.

Eenoudergezin - Brabants dorp:

Járen wachttijd voor andere woning. Woningbouw zegt dat ik minimaal 9 jaar moet wachten. Ik schrijf me elke keer keurig in maar ik kom heel vaak niet in aanmerking voor bepaalde woningen.

Eenoudergezin, nu inwonend - Gemert-Bakel:
Geen betaalbare huur en zeer lange wachtlijsten van Groningen e.o., Assen e.o., Arnhem e.o., Eindhoven e.o., Helmond e.o. en particulier niet te betalen of zeer slecht aanbod zoals verbouwde garage voor meer dan 800 euro. Chaletparken voor 750 euro.

Marco - Onbekend:

Gelukkig stond ik 14 jaar ingeschreven toen ik door omstandigheden mijn huis moest verkopen. Nu betaal ik het dubbele aan huur. #wooncrisis en #ikwileenhuis is van deze tijd, schatkist vullen is nauwelijks meer aan de orde. Stop de #huurdersverheffing voor sociale woningbouw!

Hanna - Onbekend:

Ik ben 32 jaar en woon noodgedwongen nog bij mijn moeder. Ik sta 10 jaar ingeschreven in regio Amsterdam en 6 jaar in regio Almere. Ik reageer wekelijks maar mijn slagingskans is altijd "zeer laag". Ik ben op een leeftijd dat ik graag moeder zou willen worden (en ivm gezondheidsproblemen is dit mijn laatste kans) maar een kind krijgen terwijl thuiswonend is niet verstandig. Als mijn moeder komt te overlijden, moet ik onze huurwoning verlaten omdat ik geen rechten heb. Dan kom ik (evt. met kind) op straat te staan. Daarom moet ik de kans om moeder te worden noodgedwongen uitstellen, tot ik ooit een woning heb. En dan hopen dat het nog kan.

'Ik word hier zo verdrietig van. Je zit echt gevangen.'

(moeder eenoudergezin met jongvolwassen kinderen)

Brigitte - Onbekend:

Ik ben 51 jaar, sta 13 jaar ingeschreven bij woningnet. Woon al 8 jaar bij mijn moeder van 77 jaar met mijn 19 jarige dochter. Het huis heeft 2 slaapkamers en ik slaap al 8 jaar naast mijn moeder.

B. - onbekend:

Ik ben zoekende sinds 2009 (heb inmiddels een meettijd van 21 jaar), was een eenoudergezin met 2 kinderen. Inmiddels zijn mijn kinderen de

deur uit en zoek ik nog steeds een andere woning. Heb nu een eengezinswoning met 4 slaapkamers en grote zolder, voortuin en achtertuin!!! Nu ik alleen ben wil ik graag kleiner gaan wonen, maar er is geen aanbod!!!

Worden wel woningen gebouwd met 2 slaapkamers (mijn kinderen komen elke dag en slapen regelmatig bij mij), maar dan vallen de prijzen te hoog en kom ik niet in aanmerking (heb een laag inkomen)!!!

Ik kook elektrisch en wil dat ook blijven doen, vooral ook omdat men roept dat wij van het gas af moeten!!!

Het weinige aanbod dat er is zijn slecht geïsoleerde woningen, meestal éénkamerflatjes en je kookt er op gas!!!

Ik ben ooit begonnen op een kamer van 3 bij 4 wil niet terug. Mijn studententijd is allang voorbij!!!!

Maak me grote zorgen voor de toekomst heb voor mijn inkomen een veel te hoge huur, weet niet hoelang ik die huur nog kan opbrengen zonder in de financiële problemen te geraken om uiteindelijk dakloos te raken!!!

Ik word hier zo verdrietig van; je zit gewoon vast en kunt geen kant op (je voelt je echt gevangen).

M.H. - onbekend:

Wij gepensioneerd echtpaar wonen samen in een eengezinswoning boven de 720 € , willen een goedkoper appartement huren staan al meer dan 10 jaar ingeschreven zijn in salaris flink naar beneden gegaan en kunnen de huur maar moeilijk opbrengen. Mijn man bijna 70 is weer gaan werken en nu kunnen we helemaal geen goedkopere woning meer krijgen omdat hij nu weer te veel inkomen heeft. Wij moeten en blijven werken tot je erbij neervalt en blijven zitten waar je zit. Terwijl de woning te groot voor ons samen is en mensen met een gezin er erg blij mee zouden zijn. De woningmarkt zit muur- en muurvast.

Rach - Amsterdam:

Wij wonen met onze 3 kinderen op 39 m2 in Amsterdam. Willen graag huren. Mijn man en ik verdienen net boven de inkomensgrens en komen daarom niet voor sociale huur in aanmerking. Vrije sector is voor ons onbetaalbaar. Hebben inmiddels een woonduur van 25 jaar opgebouwd. Toch kunnen wij niet verhuizen.

**‘Ik moet de kans
om moeder te
worden
noodgedwongen
uitstellen, totdat
ik ooit een
woning heb.’**

(32-jarige vrouw)

**‘Wij moeten
blijven
werken tot je
erbij
neervalt en
blijven zitten
waar je zit.’**

(gepensioneerd echtpaar)

We zitten vast omdat we net samen 3000 euro per jaar te veel verdienen en te weinig voor vrije sector. Help de (lage) middeninkomens

Stel (65+) uit Maastricht:

Nu we ouder worden zoeken we een woning zonder trappen, echter met 14 jaar inschrijftijd kom ik nog nergens.

L. - Onbekend:

Mijn 3 volwassen zonen van respectievelijk 33, 31 en 29 jaar wonen nog bij mij en mijn man thuis, omdat er geen betaalbare woningen beschikbaar zijn. Wij zitten dus met 5 volwassenen in een rijtjeshuis wat echt geen gezonde situatie is. Niemand heeft meer privacy. Hun enige privacy is de kamer waar ze vanaf hun geboorte in slapen. Mijn zonen hebben er toch recht op om zelf een eigen leven op te bouwen en eventueel een gezin te stichten?! Ze hebben gelukkig goede banen maar huren via onderhuur of een makelaar is te duur en in je eentje een huis kopen is bijna een onmogelijkheid. Zelf word ik binnenkort 61 jaar en mijn gezondheid gaat er hier ook niet van op vooruit. Het wordt echt tijd dat er meer betaalbare huurwoningen beschikbaar komen voor jonge mensen die voor het eerst op hun eigen benen moeten gaan staan en een eigen leven gaan leiden. Op dit moment zie ik het nog gebeuren dat ze met mij mee moeten naar het verzorgingshuis. Ik maak me hier grote zorgen over.

**‘Zelf kan ik het
handelen,
maar voor
mijn kind vind
ik het echt
heel erg.’**

(Tenny, woont noodgedwongen op 10m²)

Van wooncrisis naar financiële crisis

Schaars goed is duur - alle regulering ten spijt gaat de tucht van de markt ook op voor de huizenmarkt. Er zijn te weinig huizen om de groeiende vraag bij te benen. Bovendien neemt de vraag toe, steeds meer mensen melden zich op de woningmarkt. Wie klem zit, ziet zich vaak genoodzaakt te duur te wonen. Met alle negatieve gevolgen voor de levensstandaard vandien.

De woning is vaak maar één van de factoren die bij elkaar stapelen tot een financiële crisis in het huishouden. Studieschuld, werkloosheid, bezuinigingen op uitkeringen en andere voorzieningen komen er vaak gaandeweg nog bij. Net als een lastige koopmarkt, veranderingen in de arbeidswetgeving en veranderingen in de sfeer van toeslagen.

Opvallend is verder dat een aantal 'scheetwoners' aangeeft graag te willen verhuizen, maar noodgedwongen aan de (te grote of goedkope) woning vasthoudt bij gebrek aan alternatief. Voor 50-plussers komt daar vaak bij dat kopen naarmate het pensioen nadert vaak geen optie meer is.

45-plusser - Amsterdam:

Ben fulltime stewardess, verdien € 1740 pm. Woon in sociale huurwoning. Dit jaar 4.1 % huurverhoging. Volgens puntensysteem is max huur €1187. Wat als ik dit niet meer kan betalen? Dan moet ik om het heel cru te schrijven in een doos onder de brug.

Anoniem - onbekend:

Gelukkig hebben mijn vriend en ik samen een appartement dat we huren via een woningcorporatie; inmiddels 10 jaar. In 2009 waren we allebei student, twintigers, en kwamen we in aanmerking voor sociale huur. Toen brak de crisis uit. De huur was laag, maar we moesten wel bijlenen via DUO omdat we én niet voldoende studiefinanciering kregen én we bijna niet meer werden ingepland bij onze bijbanen (ook vanwege bezuinigingen). Als twintiger kwam je bijna niet aan een bijbaan omdat je moest concurreren met twintig minners.

Door faalangst en perfectionisme deed ik langer over mijn studie, niet door feesten of dure spullen (want daar deed ik niet aan). Ik was bang dat ik niet aan de bak zou komen zonder goede cijfers, zonder het uiterste te halen uit mijn studie: mede omdat er eenvoudigweg geen banen waren en werkgevers erg kritisch waren. De dreiging van een langstudeerboete destijds maakte het er niet makkelijker op. Daarnaast ontvingen mijn ouders een erfenis waar zij hun schulden van konden betalen (deze 50'ers verloren hun banen door de crisis), maar werd dit geld gezien als vermogen waardoor bij de berekening van mijn studiefinanciering eruit kwam dat ik teveel had ontvangen. Ik moest bijlenen.

Nu jaren later zijn we afgestudeerd, verdien ik gelukkig goed en mijn vriend ook. Wij wonen nu in principe scheef, maar na 10 jaar ook veel te klein. Wij willen dolgraag verder met ons leven.

Ik kan me voorstellen dat mensen met een kleinere beurs in ons betaalbare appartement zouden willen wonen.

We willen een woning kopen. We zijn in staat te sparen: dat hebben we ook gedaan en doen we nog steeds. De ouders van mijn partner hebben aangeboden een (klein) bedrag te schenken. Garant staan kunnen zij niet, want ons inkomen is bij elkaar opgeteld aanzienlijk meer dan van hen.

Wij kunnen makkelijk 700 euro per maand aan hypotheek aflossen, maar door de berekening

met onze studieschuld zouden wij volgens de bank dat niet kunnen dragen. Sterker nog: met de verhoogde vraagprijzen is het voor ons beschikbare aanbod erg klein. Het kleine aanbod is sowieso al weg zodra het op Funda staat, of op de site van de makelaar; zo snel gaat het. We kunnen niet eens een bezichtiging inplannen of een bod plaatsen. Ons netwerk zoekt met ons mee, maar dit zijn toch huizen waarop we geen schijn van kans maken (€).

Rekening gehouden met dat we vermogen (ons spaargeld dus) moeten inzetten voor kosten die niet opgenomen kunnen worden in de hypotheek (overdrachtsbelasting, notaris, NHG, taxatiekosten, bouwkundig onderzoek, makelaarskosten), kunnen wij nauwelijks overbieden.

Als de hypotheekadviseur aangeeft dat een hypotheekverstrekker coulanter kan zijn als we laten zien dat we meer studieschuld aflossen dan wat DUO nu automatisch van mijn rekening af haalt, maken we meer kans. Maar ik durf geen risico's te nemen met mijn geld, want er gaat een wetgeving in per 1 januari 2020: Arbeidsmarkt in Balans.

Werkgevers mogen vanaf 1 januari 2020 3 jaar lang tijdelijke contracten geven in plaats van 2 jaar. Er geldt geen overgangsregeling, dus huidige werknemers worden hier dus ook in meegenomen. De strategie van mijn werkgever is personeel zo lang mogelijk tijdelijke contracten geven. Ik verwacht dat zij dit in mijn geval niet gaan doen, want tijdelijke krachten krijgen met deze wetgeving Arbeidsmarkt in Balans nu ook transitievergoeding. Hoe langer je er werkt, hoe hoger de vergoeding. Ik verwacht dus volgend jaar dat ik ontslag krijg zodat de kosten niet te hoog oplopen voor de werkgever. Geef ik mijn buffergeld aan DUO en ik raak mijn baan kwijt, dan ben ik de pineut.

Huren is ook geen optie, want door ons gezamenlijk inkomen komen wij alleen in aanmerking voor particuliere huur, wat veel duurder is dan een koopwoning op maandelijkse basis (onderhoud niet meegerekend maar daar kun je voor sparen). Als wij ons huurhuis uit gaan moeten we reageren op huurwoningen die, als we er qua ruimte er ook maar iets op vooruit willen gaan, minimaal 1000 euro per maand zijn. Daar zouden we dan wel genoeg inkomen voor hebben? Van die prijzen word ik als woningzoeker zenuwachtig, daar pas ik voor.

Wij willen ons zo graag richten op de toekomst, een normaal leven. Net als een doorstromer.

We verdienen goed, letten goed op ons geld, werken hard (32u en 40+u per week), we zorgen dat we relevant blijven op de arbeidsmarkt en we sparen. Maar de flexibele contracten, het te zwaar meewegen van studieschulden en het tekort aan beschikbare huizen, maken het allemaal erg moeilijk. Ik probeer met man en macht sterk te blijven en naar oplossingen te blijven zoeken, maar de bijkomende stress begint zijn tol te eisen in ons leven.

Huurder van belegger - Onbekend:

Ik woon in een niet geliberaliseerde huurwoning . Met een huur van 921 euro. Dit, omdat ik er 40 jaar woon! Ik zit net boven de inkomensgrens. De laatste jaren had ik : "geluk". Omdat ik AOW'er ben, kreeg ik niet de hoogste huurverhoging. Nu hoor ik, dat het nieuwste wetsvoorstel de AOW-uitzondering er weer uit haalt. En ik volgend jaar weer een geduchte huurverhoging krijg!!

'Met slechts AOW en een piepklein pensioen is de huur nauwelijks nog op te brengen. In 1982 betaalde ik 378 gulden (!) en nu 868 euro (!)'

(65-plusser)

Simon- Utrecht:

Inmiddels sta ik bijna 10 jaar in de regio Utrecht ingeschreven. ik vraag niet veel: een gelijkvloerse woning met balkon en lift. Of een fatsoenlijke seniorenwoning met een kleine tuin. Maar de kans daarop is nog steeds nihil.

De huidige woning is me, hoewel gelijkvloers, te groot en de tuin is me te bewerkelijk. Voor een

gezin met een of twee kleine kinderen, waaronder eventueel iemand met een lichamelijke beperking, is het perfect. Maar ik kom hier niet weg. Omdat ik geen woning kan vinden die voor mij meer passend is, komt een ander ook niet aan de beurt.

Niet alleen dat: voor mijn werk moet ik nu iets meer dan 60 kilometer enkele rit rijden. Slecht voor het milieu en de CO2 uitstoot. Terwijl een deel van mijn werk juist gericht is op het promoten van het verminderen van diezelfde CO2 uitstoot. Maar het is een haast onmogelijke zaak om de woorden zelf in de praktijk te brengen, want: een fatsoenlijke woning in de buurt van het werk is niet of nauwelijks te krijgen.

De overheid wordt gedwongen maatregelen te nemen om de CO2 uitstoot te verminderen. Wel, bouw huizen zodat mensen veel sneller dichterbij hun werk kunnen wonen. Scheelt ontzettend veel autoverkeer, en daarmee files en milieuvervuiling. Dan heb je geen twee, maar drie vliegen in één klap: veel kortere wachtlijsten voor woningen, minder files, en minder CO2 uitstoot. Hoe moeilijk kan het zijn?

45-plusser, inkomen net te hoog voor toeslag - Zaandam:

Huur is afgelopen 3 jaar met in totaal meer dan 12% gestegen. Ik ben alleenstaand, krijg geen huursubsidie. Weet niet hoe ik het allemaal moet zien rond te breien.

Chiel- Amsterdam:

Lief Amsterdam, we've got a Problem!

Eind van het jaar moet ik mijn woning uit omdat de huurbaas de woning wil verkopen. Sinds ik in de woning ben ingetrokken zoek ik al naar iets anders omdat de woning gewoon te duur is voor mij. Ik ben zelfs m'n geluk buiten Amsterdam aan het zoeken maar ook daar is het allemaal erg moeilijk om iets betaalbaars voor een alleenstaande te vinden. Toren hoge huren voor woningen worden er gevraagd om, het liefst, expat mensen aan te trekken omdat het bedrijf waarvoor ze werken meestal de huurwoningen betalen.

Het is toch te gek voor woorden dat je voor een

vrije sector woning een inkomen moet hebben van MINSTENS 3 x de huur (sommige verhuurders vragen zelfs tot 4x de huur) aan bruto maandinkomen moet hebben?! Dat betekent, ik als "middenklasse inkomen", een huur van 880 € minimaal 2640 € bruto moet verdienen... dat haal ik bij lange na niet. Dit is eigenlijk gewoon inkomens-racisme want de lat wordt zo hoog gezet dat de middenstand, die nota bene in Nederland woont en werkt, niet de gelegenheid krijgt om dicht bij het werk te leven/wonen maar de expats wonen om "de hoek" van het bedrijf.

De wachtlijsten bij de woningcorporaties zijn "vanaf" 10 jaar met een minimale slaagkans en pas vanaf 15 jaar heb je het voor het uitzoeken. Niet voor niets komt het steeds meer in het nieuws over de woningnood en kosten in de grote steden. Alleenstaanden, mensen in de bijstand en mensen met een lichamelijke beperking die nog wel op hunzelf kunnen wonen o.a worden hier het hardst getroffen.

Ikzelf werk mezelf in het rond met 6 dagen in de week werk om mijn hoofd boven water te kunnen houden maar ik zoek, na bijna een jaar, nog steeds een woning in of omstreken Amsterdam!

M. en A. - Onbekend:

Zoals zovelen met ons zitten ook wij met het probleem van een te duur huur huis. Ik ben zonder werk komen te zitten doe mijn best maar mijn leeftijd speelt ook mee in het vinden van werk. Dat zou al een uitkomst zijn. Nu zijn wij eens aan het rekenen gegaan. Als mijn inkomsten komen te vervallen kunnen wij de huur niet meer betalen. Aangegeven bij de woningbouw. Fijn dat u voortijdig aan de bel trekt en dat was het. Woningruil geprobeerd sorry u verdient teveel. Ja in 2017 had ik nog werk = hallo we leven nu in 2019. Hypotheker geweest misschien kopen optie? Ja en dan komt de aankomende pensioen leeftijd van mijn man om de hoek kijken. Wat je dan kan lenen koop je nog geen garage voor bij wijze van spreken. En eigen geld meebrengen ja dat moet lukken toch? Een stacaravan of chalet kopen. Eigen grond van steen, 365 dagen per jaar bewoonbaar dan kan je een hypotheek krijgen. Man van de hypotheeker keek ons aan en zei: jullie zitten klem, ik weet het ook niet.

Natuurlijk zijn er mensen die het nog slechter hebben. Gekeken waar we kunnen bezuinigen, dat kan natuurlijk altijd. Gevraagd bij de woningbouw als de puntentelling, het inkomen hetzelfde blijft dan blijft de huur toch ook hetzelfde. Antwoord nee hoor, we mogen tot 925 euro gaan. Een sociale huurwoning. Blijf dan maar eens positief met zo'n antwoord. De kartonnen dozen en het winkelwagentje komen zo wel dichterbij. Ik hoop voor ons allen die in de problemen zitten dat de overheid eens gaat nadenken.

'De kartonnen dozen en het winkelwagentje komen zo wel dichterbij.'

(Anoniem stel)

Corporatie huurder uit Westland op Meldpunt Huuralarm:

Inmiddels vijf jaar gepensioneerd en beduidend minder pensioen ontvangen dan verwacht/toegezegd. Lasten blijven maar stijgen en de situatie wordt langzamerhand onhoudbaar. "Genieten van de oude dag" is er voor mij na 47 jaar werken niet bij. Het is iedere maand iedere euro omdraaien.

45-plusser, laag inkomen - Westland:

Ramp. Kom op straat te staan met me rolstoel als dit niet gauw verandert!
Betaal nu € 741,65, me inkomen is € 933,68

Anoniem - Onbekend:

Niets is beschikbaar of de prijs ligt ver buiten mijn budget. Al 10 jaar ingeschreven op Woningnet en nog maak ik geen kans op een sociale huurwoning.

30-er - Utrecht:

Wacht al jaren op een passende woning. Mijn huidige verhuurder wil mij uit zijn woning vanwege bouwplannen, en ik beroep me op mijn

huurbescherming, maar leuk is anders. Ik wil best weg maar de woningen zijn of te duur of het wordt een sociale huurwoning maar die zijn niet beschikbaar en daarnaast worden die ook steeds duurder.

Ik betaal nu 560 euro inclusief. Een sociale huurwoning van 700 euro exclusief kan ik met een netto-inkomen van 1500 euro niet betalen want dat is dan praktisch de helft van mijn inkomen aan huur. Dat is geen gezonde balans. Kortom,.....HELPPPP!!!

20-er, huurt van een particulier - Arnhem:
Betaal 310 euro voor kamer van nog geen 8 vierkante meter. Kamer is slecht onderhouden, badkamer heeft openliggend rioolstuk, er zit overal schimmel in de muren en er zijn meerdere overstromingen geweest vanuit riool. Alles zat onder de schijt en pis.

Corporatie huurder - Zutphen:
De huur is hoog, vergelijkbaar met wat je via een corporatie voor een eengezinswoning betaalt, en gaat ieder jaar omhoog. De corporatie doet niets aan onderhoud, laat staan aan verbetering of verduurzaming. Er is totaal geen isolatie en het verwarmingssysteem is volstrekt inefficiënt. Energieklasse Z, bij wijze van spreken

Anoniem - Onbekend:
Als "goedkope scheefwoner" word ik met rug tegen de muur gezet en door de overheid aan mijn lot overgelaten. Mijn sociale huurwoning moet ik uit, of ik wordt financieel uitgekleeft. Kopen kan ik niet omdat ik dan in een klein hok terecht kom met slechte onderhoudsstaat. Vrije sector huur is te duur en je bent dan helemaal aan de geldwolven overgeleverd.

60-plusser, middeninkomen - Haarlem:
Hoe moet ik straks wonen als ik over vijf jaar met pensioen ben? Ik krijg geen huurtoeslag, maar kan ook geen huis kopen of vrije sector betalen. Ik zit helemaal klem.

65-plusser, huurt van een belegger - Den Haag:
Toen wij 10 jaar geleden in deze flat kwamen

wonen was de huur € 635,- ex. servicekosten. Wij waren toen al met pensioen. Nu is de huur € 809.80 ex servicekosten. Lijkt misschien redelijk, maar inmiddels is mijn man overleden en moet ik rondkomen van AOW + klein pensioen. De laatste jaren ben ik er financieel alleen maar op achteruit gegaan en ik weet niet of ik de huur nog in de toekomst kan blijven betalen. Verhuizen is geen optie, omdat er gewoon geen huizen zijn.

65-plusser, huurt van een belegger - onbekend:

Met slechts AOW en een piepklein pensioen is de huur nauwelijks nog op te brengen. In 1982 betaalde ik 378 gulden (!) en nu 868 euro (!), maar mijn inkomen is niet in verhouding mee gestegen. Volgens overheid betreft het een sociale woning (contract voor 1982)

65-plusser - IJsselstein:
Kan geen geschikte woonruimte vinden met redelijke prijs. Veel huizen worden opgekocht door investeerders die als geldwolven de huur zo hoog maken dat het geen optie is.

35-plusser - Utrecht:
Met vrouw en klein kind zou ik graag iets groter wonen nabij Utrecht, maar de huren zijn voor ons onbetaalbaar. Boven 850 euro is op lange termijn voor een secretaresse en verpleegkundige niet te doen. Vaste lastendruk is hoger dan 60 procent van ons netto inkomen.

Anoniem - Onbekend:
Helaas is het voor mij heel moeilijk om een woning te huren. Ben alleenstaand met 1 kind. Woningen staan ooit op de nominatie om gesloopt te worden. We willen nu wel al verhuizen maar zitten boven de sociale huurgrens. Echter met mijn/ons inkomen is vrije sector ook niet mogelijk. Er zijn bijna geen vrije sector woningen tot maximum € 800,=/€ 850,=. En als je de huurstijgingen erbij betreft dan betaal je al gauw over 10 jaar € 1000,=. De prijzen zijn veel te hoog in de vrije sector.

Kopen is ook niet mogelijk want daar verdien ik dan net weer te weinig voor en als er een te koop staat dan moet er veel opgeknapt worden

**‘Ik probeer met
man en macht
sterk te blijven en
naar oplossingen
te blijven zoeken,
maar de
bijkomende stress
begint zijn tol te
eisen in ons leven.’**

(Anoniem)

**‘Genieten
van mijn
oude dag’ is
er na 47 jaar
werken niet
bij.’**

(Corporatie huurder uit Westland)

waar dus geen geld voor beschikbaar is. Dus dat wordt het ook niet.

Wonen is een 1e levensbehoefte. Niet dat al geld daar aan opgaat. Een vrije sector zal al je spaargeld opvreten. Je wordt noodgedwongen een te dure vrije sector aan te nemen.

Dit kan zo niet doorgaan. De huren moeten omlaag.

Ankie - Onbekend:

13 jaar geleden verhuisd vanwege het werk van mijn man, dit appartementje zat toen in de c klasse ofwel voor hogere inkomens. Wij konden vanwege ons inkomen niet op a of b klasse woningen reageren, nu worden wij al jaren gezien als scheefwoners, zo oneerlijk! Ik ben ziek en heb daarbij hoge zorgkosten, man werkt. Maar wat wij aan jaarinkomen hebben verdienen we niet netto!!! We kunnen hierdoor niet kopen en ook niet particulier huren, waar zijn ze in Den Haag mee bezig?! Armoede aan het zaaien, bedankt!

Es - Gouda:

In Gouda is het een ramp om aan een woning te komen. Sinds kort mag ik niet eens reageren op woningen want ik heb een te hoog inkomen. Wat is een te hoog inkomen, wordt er ook rekening gehouden met kleine kinderen of voeden we ze gratis op? Dus alles wat we aan salaris binnenkrijgen wordt ook behouden, denken jullie dat?! Gas, elektra, water, ziektekosten, kinderopvang, schoolkosten, kleding, boodschappen, telefoon/internet abonnementen (onmisbaar tegenwoordig), afvalstoffenheffing, aanslagbiljet Rijnland, belastingen...serieus, kan hier nog een huur van +- 1000 euro nog bij? En nee kopen is geen optie, verdien daar weer te weinig voor, bah bah, wat een rotsysteem in NL.

Louise - Onbekend:

Net met pensioen, samen met mijn partner. Wonen in een Sociale huurwoning. Mijn huidige partner trok jaren geleden bij ons in. We werden door de liefde "scheefhuurders". De kinderen staan nu op eigen benen.

De huur ging ieder jaar maximaal omhoog. Voor dezelfde woning betalen wij allang veel meer

dan de burens. Ik ben al jaren op zoek naar een geschikte woning voor later. We worden ouder, minder valide. We hoeven niet meer in een grote eensgezinswoning, we gunnen een jong gezin onze woning met tuin.

Maar er is niets, als jaren niet. We zitten vast, huur blijft stijgen. Er staan al jaren amper vrije sectorwoningen op woningnet. Nieuwbouw is er voor de rijken, die kunnen kopen en soms ook nieuwbouw voor de sociale sector. Waar blijven de woningen voor de middeninkomens?? Wij zitten klem.

65-plusser - Onbekend:

Ik kan grote 5-kamer woning achterlaten en wil kleiner, maar dan ook voor lagere huur. Dit is de laatste jaren niet mogelijk.

M. - Onbekend:

Wat zou ik graag verhuizen. Ik ben 64, zit in de WAO en ben weduwe. Ik zit vast in een huis wat ik 5 jaar geleden heb aanvaard omdat toen nog mijn autistische zoon bij me woonde. Nu hij de deur uit is heb ik een kamer over en een veel te grote tuin (172 m2). Ik kan dat eigenlijk in mijn eentje niet meer goed onderhouden. Ik heb een vergroeiende rug en 2 kunstheupen. Maar ja... als ik verhuis moet ik al snel 100 euro meer betalen voor veel minder ruimte. Een verhuizing betaal ik ook niet zomaar. Hier zou makkelijk een gezin kunnen wonen. Regel het maar eens. Er is gewoon te weinig aanbod hier....

**‘Het bezorgt
me slapeloze
nachten dat ik
niet binnen 2
jaar iets heb
gevonden.’**

(Elianne, Etten-Leur, moet binnen 2 jaar haar huis uit)

hoofdstuk 3

Wooncrisis bij tegenslag

Doordat de huizenmarkt op slot zit, komen mensen bij tegenslag al snel in de problemen. Een echtscheiding, baanverlies, ziekte of een sterfgeval in de familie - het is op zichzelf al erg genoeg. Maar als het huis door die omstandigheden ook nog eens onbetaalbaar wordt, is er vaak sprake van acute nood.

Aan de onderkant van de woningmarkt neemt dakloosheid weer toe. De afgelopen tien jaar verdubbelde het aantal daklozen in Nederland tot 40 duizend, aldus het CBS. Uit de reacties blijkt dat dit lang niet alleen mensen met psychische problemen of verslaving kampen. Steeds meer werkenden lijken op straat te belanden.

Elianne- Onbekend:

Buiten mijn schuld om zit ik midden in een scheiding. Mijn a.s ex is bij zijn vriendin ingetrokken. Ons koophuis kan ik alleen niet betalen. Mijn a.s ex-man kan hier nog 2 jaar aan mee betalen maar dan moet het echt verkocht worden. Ik sta ingeschreven bij diverse woningcorporaties. De wachttijden zijn jaren. Particuliere huur is er wel, maar dat zijn bedragen tussen de 800 en 1200 euro. Niet te betalen dus. Het bezorgt mij slapeloze nachten dat ik niet binnen 2 jaar iets heb gevonden.

Ik hoop snel een huisje te hebben voor mijn zoon van 16, mijn hondje en mijzelf..

Anoniem, onbekend:

Ik vrouw van 45 ben 4 jaar geleden op straat gezet door een huurschuld van nog geen 3 maanden. Terwijl ik zwaar overspannen was en midden in de rouwverwerking zat omdat mijn ma die nacht was overleden. Mijn baan was ik 3 maanden daarvoor kwijt geraakt. Ivm inkrimping van het bedrijf.

Woonde jaren noodgedwongen overal en nergens. Woon nu in een kamer van 4 bij 5. Hier door alles kwijt geraakt, mijn kinderen die noodgedwongen bij hun vader wonen. Al mijn spullen kwijt geraakt, paspoort enz. Dit omdat ik geen vast woonverblijf heb. Kan hierdoor ook de schuldsanering in. Omdat ik me hier niet kan inschrijven. Terwijl ik vanaf mijn 16de al jaren op mezelf woonde en alles netjes betaalde.

Amber- Noord- Holland:

Beste lezer,

Ik heb twee jaar geleden mijn sociale huurwoning achtergelaten om (van dezelfde woningbouwvereniging) een woning te kopen. Wij verdienen veel en het is niet netjes om dan een sociale huurwoning te behouden als je ook kunt kopen, vonden wij.

Vorig jaar strandde mijn relatie en ik zou wel 'even' een nieuwe woning zoeken omdat ik het koophuis alleen niet kan betalen. Ik verdien niet slecht, krijg flink wat overwaarde dus het zou allemaal wel te doen zijn, dacht ik...

Ik ben nu een jaar verder en ik kan gewoon geen woning krijgen! Amsterdam heb ik opgegeven ivm de bizarre inkomenseis en te weinig aanbod, dus ik besloot het in Alkmaar te proberen en alles rondom Amsterdam. Ik krijg het niet voor elkaar en slaap nu al maanden bij mijn moeder op de bank.

Hulp of een oplossing is meer dan welkom! Fijn dat jullie daaraan werken.

Selin- Amsterdam:

Ik werd op straat gegooid door eigen familie. Mijn moeder die diabetes heeft, een zusje van 14 en ik. Gemeente Amsterdam vond dat geen reden voor urgentie. Heb toen bij andere familieleden moeten wonen een jaar lang. Het is dat ik toen een studio kreeg op dat moment na 8 jaar te zijn ingeschreven. Betaal 550 euro pm huur voor 30m2. Dat is meer dan een kwart van mijn salaris. En ik ben al 27. Ik moest door nood wel de eerste de beste woning accepteren en nu moet ik weer alles gaan opbouwen. Als ik straks een gezin wil gaan stichten, mag dat niet in mijn woning omdat kinderen niet toegestaan zijn plus veel te klein. Moet ik nog 25 jaar gaan wachten op een eengezinswoning met een beetje redelijke huur?

Cynthia Yorks - onbekend:

Hi ja, mijn dochter is hier geboren een tijdje in Sint Maarten gewoond vanwege de hurricane heeft mijn kleindochter een trauma opgelopen en nu zit ze hier bij mij met 2 kinderen in een seniorenwoning. De gemeente zegt ze had hier niet moeten komen, ze had daar moeten blijven. Mijn kleindochter heeft nog steeds last van nachtmerries, dat is toch verschrikkelijk? Ik hoop dat ze gauw een woning kan vinden - ze is al een jaar bij mij.

Anita- Rotterdam:

Mijn naam is Anita , ik ben uit Breda naar Rotterdam verhuisd, nieuw relatie . Ik woon in een flat maar kan echt niet wennen daar. Voel me steeds meer opgesloten. Nou, zou je zeggen, verhuis je toch? Nou, dat is niet zo gemakkelijk. We hebben 2 inkomens maar de een is een UWV-uitkering en mijn man gaat over 3 jaar met pensioen, dus een huis vinden dat wij ook in de toekomst zouden kunnen betalen is er niet.

Wij kunnen niet over 3 jaar een huur van 1000 euro betalen, dus ik moet hier blijven. Ik denk niet dat hier ooit weg kan, vreselijk , ik zou een huisje willen met een slaapkamers willen maar vooral een klein tuintje waar ik mijn hobby kan uitvoeren. Maar moet wel betaalbaar zijn. Zo zullen er meer mensen zijn, nou hoop dat die heren of vrouwen in de regering eens bedenken dat er inderdaad meer betaalbaar huizen moeten komen, ook voor de middenmoot , net als wij zijn.

Dat is alles wat ik te zeggen heb, zo jammer dat het zo slecht ga hier in Nederland met het voorzien van huizen .

Zoekt met spoed, ligt in scheiding - Onbekend:

Ben al vanaf vorig jaar april ingeschreven. Geweld in relatie, maar krijg geen urgentie omdat ik meerderjarige kinderen heb. Inkomsten zijn laag, wat zoektocht erg moeilijk maakt.

Aukje- Huizen:

Ik kon in mijn scheiding geen huurhuis krijgen, mijn ex en ik hebben nog ruim een jaar samen gewoond omdat ik nergens anders heen kon met m'n 2 kinderen. Urgentie kon ik niet krijgen want dan had ik bewijs nodig van een onhoudbare situatie en die was er niet. Ik kon ook niet op de spoedlijst want dan had ik overal in 't Gooi terecht kunnen komen terwijl ik voor de opvang van m'n kids afhankelijk was van m'n ouders en m'n oudste ging net naar school in Huizen. Ik heb met m'n ex co-ouderschap dus dat was heel onhandig geweest. Uiteindelijk is het goed gekomen, maar het was een vervelende situatie.

Amsterdammer:

Mijn 26 jarige zoon woont nog noodgedwongen bij mij in omdat hij geen betaalbare woning kan vinden. Los van andere problemen van inwonen dreig ik, als gepensioneerde met klein pensioen in sociale huurwoning, extra huurverhogingen te krijgen omdat het kleine inkomen van mijn zoon erbij wordt opgeteld.

'Mijn ex en ik hebben nog ruim een jaar samen gewoond omdat ik nergens anders heen kon met m'n 2 kinderen.'

(Aukje uit Huizen)

Crista- Onbekend:

Na een relatie van 14 jaar hebben mijn partner en ik besloten om uit elkaar te gaan. Maar dit is inmiddels 2 jaar geleden en we wonen nog onder 1 dak. Omdat wij 6 jaar geleden waren verhuisd, zijn er te weinig inschrijffaren om een woning te vinden. Ik heb de huidige woning op mijn woonduur van vele jaren gekregen, dus is mijn ex meteen op zoek gegaan. Maar tevergeefs. Ik begrijp dat er niet meteen een oplossing voor iedereen is, maar de regels zoals die er nu zijn, zijn echt onmogelijk. Hij heeft afgelopen tijd op medisch vlak flink te verduren gehad, maar ook daar is geen begrip voor en urgentie zit er dan ook niet in ondanks brief huisarts en ziekenhuis. Dit brengt veel onrust en stress, wat ons beide geen goed doet. Ondanks dat je bij 3 woonbedrijven van de Wooncompagnie staat ingeschreven, kan er niks geregeld worden. Mijn ex hoeft niet in Purmerend en wil ook wel in een dorp wonen, als hij maar rust heeft, maar helaas. De punten kunnen niet gekoppeld worden. Dus hoe nu verder?

Quintin- Schaijk:

Ik ben 24 jaar, afgestudeerd en heb autisme.

Omdat ik autisme heb is het heel belangrijk dat ik een stabiele en vertrouwde omgeving heb die ik zelf vorm kan geven. Toen ik op mijn 18e ging studeren in Wageningen kreeg ik mede hiervoor een studio toegewezen zodat ik niet afhankelijk hoef te zijn van anderen. Ook toen ik mijn afstudeerstage ging lopen in Venlo kon ik voor de duur van mijn stage een vergelijkbare studio huren. Al voor deze stage was ik al aan het overdenken hoe ik zou moeten wonen wanneer ik mijn studie afgerond had (in Wageningen mocht ik 12 maanden blijven wonen na afstuderen, in Venlo maar 6 maanden, dus verhuizen was onvermijdelijk). Het was mij duidelijk dat de enige goede optie een woning in mijn eigen dorp Schaijk zou zijn.

Toen mijn ouders zo'n 30 jaar geleden richting hun afstuderen graag weer terug in eigen dorp wilden gaan wonen, konden zij zich op vrijdag inschrijven en op maandag al teruggebeld worden met bericht dat zij een ruime en betaalbare nieuwbouwwoning kregen. Ik vond het niet erg

dat ik niet een nieuw huis met 3 slaapkamers, een zolder en een ruime tuin kon verwachten. Een appartement van 30 jaar oud, 1 slaapkamer en een klein balkon was ruim voldoende voor mij. Maar ook dat was geen optie, dus men mag blij zijn dat mijn ouders mijn oude slaapkamer voor me vrijgehouden hebben, anders had ik inmiddels in mijn Renault Twingo moeten slapen.

Natuurlijk heb ik gezocht naar alternatieven zodat ik toch op mezelf kon wonen. Ik kon een schuur in het buitengebied wonen, maar deze was absoluut niet geschikt of legaal om te bewonen en ik heb uiteindelijk hier van afgezien omdat ik me zorgen maakte om de brandveiligheid. Inmiddels huur ik een zelfstandig achtergedeelte van een huis wat wel basale brandzekerheid biedt, en ik ben de eigenaar zeer dankbaar dat ik in ieder geval zelfstandig kan wonen voor een redelijke prijs, maar uiteindelijk komt het er nog op neer dat ik in een schuur in het buitengebied woon en nog steeds op zoek ben naar een woning.

Het is niet alsof ik niets probeer te doen om de situatie te veranderen. Ik heb tijdens mijn stage meegeholpen om de woonvisie in mijn gemeente opnieuw vorm te geven, maar dit heeft nog nergens toe geleid. Ik heb gesproken met de WMO-tak van de gemeente, maar blijkbaar woon ik in hun ogen perfect zelfs als ik letterlijk ziek wordt van onzekerheid. Ik heb gesproken met de enige aanwezige woningcorporatie, maar die vindt dat de slagingskansen in de gemeente best goed zijn en klaagt dat de grond te duur is of te ver van voorzieningen (je kunt letterlijk geen kilometer van een supermarkt weg komen in het dorp) dus hebben ze al 10 jaar niets gebouwd inmiddels. Ik heb gesproken met de woningbouw-tak van de gemeente, maar die klaagt erover dat het onduidelijk is waar vraag naar is terwijl er net een woonwensenonderzoek ondernomen is en het al jaren duidelijk is dat er een tekort aan betaalbare woningen van alle soorten is en dat het dus niet uitmaakt wat je bouwt.

Ik vraag niet veel. Ik wil in eigen dorp kunnen wonen, in een woning die ik kan betalen en die past bij mijn behoeften, en dat wil ik ongeveer

nu. Als mijn ouders veel meer dan dat konden, dan verwacht ik van hun generatie toch in ieder geval wat ik nu vraag. #ikwileenhuis

'Ik kon een schuur in het buitengebied huren'

(Quintin uit Schaijk)

M.- Amsterdam:

Ben 24 jaar. Woon noodgedwongen, al bijna 5 jaar bij m'n oma van 70. Het lukt maar niet om een eigen huis te krijgen in de stad waar ik geboren en getogen ben. M'n hele familie woont hier. Zou het niet leuk vinden om (ver) buiten Amsterdam te gaan wonen. Maar inmiddels ben ik al op zoek naar een huis buiten de hoofdstad. En helaas, ook daar zijn de wachttijden verschrikkelijk. Ik word gek van de hoge prijzen en belachelijke inkomenseisen die worden gevraagd. Als 24 jarige is het niet vanzelfsprekend om minimaal 3200 per maand te verdienen als je geen jarenlange werkervaring en alle nodige diploma's in bezit hebt. De situatie is om gek van te worden.

Sylvia – onbekend:

Ik vind het een niét passende naam. Want vrij voelt het allerminst! Wij zitten inmiddels al jaren gevangen in onze vrije sector huurwoning! Het enige wat vrij is aan deze sector is de vrijheid van de woningbouw om mensen langzaam uit hun huis te verdrijven.

Op papier hebben wij teveel inkomsten. Wij zitten precies op de inkomensgrens. Dat betekent dat wij verplicht zijn vanaf een bepaald bedrag te huren. En dat wij door deze positie eigenlijk langzaam armer worden. Zes jaar geleden kwamen wij door een dramatische en verdrietige gebeurtenis in de situatie dat ons gezin structureel uit 2 personen meer ging bestaan. Ons huisje was daar ongeschikt voor. We hadden géén andere keuze dan een groter huis te zoeken mét spoed.

**‘Ik krijg het
niet voor
elkaar en
slaap nu al
maanden bij
mijn moeder
op de bank.’**

(Amber, Noord-Holland)

Daar gaat het gelijk al mis... want spoed/ urgentie is bij ons in Leeuwarden allang afgeschaft. Enkel op medische grond kan je een verhuiskosten beschikking krijgen. Die beschikking geeft recht op voorrang bij de woningbouw. Die aanvraag heb ik ooit eerder moeten vanwege psychische klachten van mijn zoon. Dat heeft dermate veel gekost aan energie en leidde tot een hoorzitting voordat er geluisterd werd. Die route had ons gezin in die situatie niet kunnen dragen! Wat inkomsten betreft moesten we in de vrije sector huren. Zonder dat we enig besef hadden waarvoor we tekenden, zetten we onze handtekening onder het huurcontract.

Het huis konden we nét betalen. Een gezin met 5 chronisch zieken brengt kosten met zich mee. Verhuizen is ook niet gratis. De tegemoetkoming voor chronisch zieken werd rond deze periode gewijzigd. Niet meer alle 5 én een lager bedrag. Kosten (financieel en energie) wijzigden overigens niet! Opgelucht dat we onderdak hadden kregen we tijd om de juiste hulpverlening zoeken. Regelzaken regelen. Trauma- en rouwverwerking. Balans terugvinden.

Ik geloof dat de éérste huurverhoging al binnen enkele maanden kwam. De huur ging met een 4 tientjes per maand omhoog. Verbaasd belden we de woningbouw. Dat kon toch niet kloppen? Het zou betekenen dat we dát jaar €480,- extra huur moesten betalen. Maar daar hebben jullie voor getekend. Elk jaar verhogen we de huur met een bepaald percentage.

Inmiddels wonen we 6 jaar in deze woning. Elk jaar is de huur omhoog gegaan met een gemiddeld bedrag van €55,- per maand. We betalen nu dus ruim 300 euro méér per maand dan toen we in dit huis gingen wonen.

In deze 6 jaar hebben wij intensieve zorg verleend. Zonder ergens een factuur heen te kunnen sturen. Mantelzorg complimentjes bestaan niet meer. Wij hebben zorg gehad voor 3 kinderen maar niet alle jaren recht gehad op toeslagen, kinderbijslag of andere financiële middelen. Nee wij vallen overal buiten. En verhuizen? Wanneer je de verhuizingen per gezinslid optelt gaan we richting de 100 verhuizingen. Ten

eerste is dat ongezond en ten tweede begint het feest dan van voor af aan. Want in de vrije sector mogen ze nog steeds de huur zoveel verhogen. Wij wonen in een gouden kooi, gevangen binnen kaders die bedacht zijn door mensen die waarschijnlijk niet hoeven te rekenen voordat ze boodschappen doen.

30-er, woont nog bij moeder - Twente:

Inmiddels ben ik 11 jaar aan het wachten. De 50+ eis zit regelmatig in de weg, het "passend toewijzen" ook. Ben te goed voor een CIZ (achtige) indicatie, diagnose pddnos, via die weg kan ik dus ook nergens terecht.

Ex-koper - Dorp in Noord-Holland:

Woon op mijn 40e weer thuis in mijn ouderlijk huis. Door restschuld en alimentatieplicht is kopen geen optie meer en is huren in de vrije sector vrijwel onbetaalbaar.

**‘Je niet
thuis voelen
is een heel
eenzaam
gevoel.’**

(Maud, student in Amsterdam, hopt van kamer naar kamer)

hoofdstuk 4

Servet en tafellaken

Een groot aantal respondenten verdient teveel om in aanmerking te komen voor een sociale huurwoning - en te weinig om de huur in de vrije sector op te kunnen brengen. Laat staan te kopen.

Bij het ontbreken van passend aanbod is men vaak aangewezen op een te dure woning.

Corporatie huurder, 57 jaar - Drenthe:

Verdien per jaar 100 euro bruto te veel voor andere sociale huurwoning via Actium. Te weinig spaargeld voor koophuis, maar ook te oud om in mijn te grote eengezinswoning te blijven. Wil graag kleiner voor iets hogere huur, maar zit hier vast.

40-er - Provinciestad:

Ik sta niet lang genoeg ingeschreven. Dan sta je dus echt met 2 pubers op straat. Kon uiteindelijk tijdelijk terecht bij mijn moeder, maar wat heb ik me dakloos en gefaald gevoeld. Nu in een tijdelijk flatje en straks sta ik weer op straat. Wat een schande. Ik werk gewoon 4 dagen. Maar ik kan niet eens een huisje huren.

Ex-student - Onbekend:

Jarenlange studie geneeskunde afgerond, werk nu hard als basisarts maar verdien te veel voor sociale huur en te weinig voor vrije sector. Moet studentenwoning uit, maar kan nergens heen.

65-plusser - Leidschendam:

Verdien €37.488 bruto, woon in ooit sociale huurwoning die nu € 750 netto per maand kost. Wil verhuizen, maar betaalbaar huren kan door inkomensgrens niet meer

65-plusser - Kleine gemeente in Noorden:

Als 'scheefhuurder' met te hoog inkomen wil ik wel andere woning tot plm €900, maar die zijn er niet. Als 65+ is hypotheek geen optie.

Starter - Rotterdam:

Ben met 29 'te oud' voor jongerenwoning, veel te jong voor seniorenwoning. Qua inkomen kan ik die woningen huren, maar puur door mijn leeftijd mag dat niet

30-er - Den Bosch:

Ik mag niet sociaal huren. Ik mag wel een huis huren van € 900 euro per maand, maar geen hypotheek afsluiten van €700. Ik word door de overheid in een hoekje geduwd en kan geen kant meer op, hoe graag ik ook wil. En een huis van € 800 of hoger kan ik niet ophoesten elke maand.

Mariëlle - Veghel:

In mei 2016 met mijn man en kind naar Veghel verhuisd, vanwege werk. Omdat het nogal kort dag was allemaal, konden we tijdelijk bij de vriend van mijn moeder logeren, terwijl we op zoek gingen naar een eigen huis. Meteen netjes ingeschreven bij de woningbouw. Daar konden we echter niet reageren op sociale huurwoningen, omdat we samen te veel verdienden.

Helaas verdienden we voor de particuliere sector en koopwoningen weer veel te weinig, waardoor we hiervoor dus ook niet in aanmerking kwamen. Met 2 'normale' inkomens val je dus tussen wal en schip! Je kan letterlijk nergens terecht! Ondertussen is ook mijn moeder hier ingetrokken en zitten wij dus inmiddels al 3,5 jaar met z'n vijven in een huis! Voor een opgroeiend jongetje van nu 4 jaar ook niet de meest gezonde situatie met 4 volwassenen in een huis. Dat vergt voor iedereen veel rekening houden met elkaar. Ikzelf ben na 4 jaar ziekte inmiddels mijn inkomen kwijt, dan kom je dus wel in aanmerking voor een sociale huurwoning...zou je denken...

Maar de woningbouw kijkt naar je inkomensverklaring van het vorige jaar, en daarop staat dus het dubbele in plaats van wat je daadwerkelijk hebt. Dus vinden we nog geen betaalbare huurwoning voor ons gezin. Bovendien worden er vooral senioren-woningen en woningen met 1 slaapkamer aangeboden, wat voor een gezin natuurlijk ongeschikt is. Wij hoeven geen paleis of villa, maar gewoon een simpele, kleine, betaalbare eengezinswoning. Komen wij hier ooit nog weg?

'Kan beter stoppen met werken en m'n hand ophouden'

(Haarlemmer)

35-plusser, huurt in de vrije sector - Utrecht:

Zit precies boven huurtoeslaggrens, ben alleenstaand, heb hoge zorgkosten. Betaal noodgedwongen meer dan 700 euro huur. Wonen in vrije sector is geen vrije keus, het duurt vele jaren voor je kans maakt op sociale huurwoning.

Anoniem - onbekend:

Onze zoon van 30 woont weer bij ons in. zijn relatie is stuk, zijn werk kwijt. Gelukkig hebben wij een kamer voor hem en voor zijn kindje wat ook bij hem woont af en toe. Gezond is deze situatie niet. Werk is bijna weer in zicht, maar een huis huren nog lang niet. En kopen kan hij natuurlijk ook niet. Waar moet je heen? Als je

rijk genoeg bent is alles geen probleem, maar voor mensen met een laag inkomen is de situatie hopeloos.

55-plusser - Amsterdam:

Ik verdien 700 BRUTO per jaar boven de nieuwe 'lage scheefwoongrens'. Daardoor moet ik 50 euro per maand (600 euro NETTO per jaar) meer huur gaan betalen.

'Ik word door de overheid in een hoekje gedrukt waardoor ik geen kant meer op kan'

(30'er uit Den Bosch)

35 - Haarlem:

Ik verdien te veel voor sociale huur en te weinig voor vrije sector of kopen. Met als resultaat dat ik geen woning heb. Kan beter stoppen met werken en m'n hand ophouden

35 - Amsterdam:

Kopen is voor mijn middeninkomen niet betaalbaar, sociale huur is niet meer voor mij beschikbaar en particuliere verhuurders vragen teveel.

30-plusser, op zoek in de vrije sector - Leiden:

Een huurcontract met uitsluitend een indexeringsclausule zou voor mij nog te doen zijn, maar dat is zoeken naar een speld in de hooiberg

45-plusser - Delft:

Word gedwongen om naar andere stad uit te wijken. Geboren en getogen in Delft. Door sloopplannen Vestia moet ik verhuizen naar duurdere huursector. In Delft is niks te vinden.

Niels - Onbekend:

Niemand weet of je gaat scheiden of niet. Na 15 jaar toch gebeurd en besloten dat mijn ex-vrouw in de huurwoning mocht blijven. Achteraf bleek dat degene die in de huurwoning blijft, tevens alle jaren wachttijd meekrijgt, aangezien we samen waren ingeschreven. Mijn idee was: zij de woning met opnieuw opstarten van wachttijd en ik de wachttijd als starter mee. Maar dat blijkt niet te kunnen. Gevolg... huis huren in de particuliere sector?... Te duur en niet te vinden. Huis kopen ? Als zelfstandige... geen optie. Sta je dan met je kinderen op straat... RAMP !!!! Maar ondertussen wel 9 jaar betaald voor de woon-duur/wachttijd.. en dus voor niets. En dat met de winter voor de deur... :-((((((

**‘Wat heb ik
me
dakloos en
gefaald
gevoeld’**

(40'er uit een provinciestad)

**‘We hebben nu
bijvoorbeeld
geen keepers.
Iedereen
verlaat de
stad’**

(Swift 6, Amsterdam, ziet haar spelers de stad uit trekken)

hoofdstuk 5

In de put door de wooncrisis

Zorgen leveren stress op. Dat geldt zeker ook voor zorgen over het eigen huis. Hoewel mensen er meestal niet graag mee te koop lopen, is een onzekere huisvestingssituatie een beproeving voor de geestelijke gezondheid.

Monique- Onbekend:

In 2015 gescheiden hadden een koophuis maar moest snel iets anders vinden. Uitgekomen bij particulier. Een bovenwoning van plusminus 30 vierkante meter. Hier woon ik nu ruim 4 jaar met twee puberende kinderen 24 uur op elkaars lip geplakt. Geen privacy, veel vocht in huis schimmel, altijd koud in de winter en veel te warm in de zomer, douchen in je eigen vuile water omdat putje niet doorloopt. Regen binnen omdat huurbaas onderhoud niet zo belangrijk vindt, maar wel een hele hoge huur wil ontvangen. Eigenlijk woon ik als gezin in een studentenwoning al 4 jaar maar urgent is het niet, je hebt immers een woning. Maar gezond kan het ook niet zijn voor mijn kinderen en mij. Zowel lichamelijk als geestelijk. Gelukkig hebben we elkaar. En maakt dat voor ons een hoop goed. Maar een echte woning met een eigen plekje voor onszelf zou het geluk compleet maken.

Anoniem - Onbekend:

Ogenscheinlijk geluk dat blijkbaar een keerzijde kende van depressie en een complexe persoonlijkheidsstoornis. En als je het dan niet meer volhoudt, loopt alles hard van je weg. Partner. Kinderen. Aanmaningen belanden ongeopend op de grote stapel en voor je het weet, sta je op straat en slaap je in een auto.

Het is een verhaal van iemand die vastloopt in de systemen van wonen én zorg. Ze komen in aanmerking voor acht weken crisisopvang. Daarna volgt de dagbehandeling, maar die vereist ... een vast adres! Ze krijgen voorrang bij de toewijzing van een woning, maar blijven dakloos. Want er zijn geen plekken in de tussenvoorzieningen. Geen alternatieve of tijdelijke woonvormen. Dan voel je de urgentie, de machteloosheid en maatschappelijke impact van het tekort aan sociale huurwoningen. Initiatieven als 'housing first' zijn daarom van een onbeschrijfelijk belang.

Rina- Utrecht:

Ik ben een alleenstaande, gescheiden moeder met een dochter van 16. Daarnaast heb ik nog 2 oudere dochters van 21 en 24, die op zichzelf wonen. In het verleden ben ik met alle drie mijn kinderen letterlijk op straat komen te staan, omdat ik door een huurschuld vanwege mijn scheiding mijn huis uit werd gezet.

Ik kon nergens heen. Uiteindelijk is mijn gezin verscheurd geweest. Ik kon samen met mijn jongste dochter op een bovenkamer bij mijn opa en oma logeren. Een van mijn dochters kon bij mijn vader terecht en de oudste ging naar

mijn zus, omdat dat dichtbij haar school was. Ik hoef niet uit te leggen wat dit voor gevolgen voor zowel ons als gezin heeft gehad, maar ook voor mijn kinderen apart in het bijzonder. Deze meiden zijn vastgelopen in hun opleiding en werk. Hebben te maken met allerlei psychische problemen en kunnen zich niet redden zonder hulp van een uitkerende instantie.

De jongste, die als enige nog het minste last bleek te hebben, is sinds 2 jaar depressief. Wij proberen al 6 jaar lang om een woning in Utrecht te krijgen, maar komen er niet binnen. Elke keer is er weer iets dat niet aan de eisen van de betreffende woningcorporatie voldoet: de gezinssamenstelling is te klein, de woning te groot voor mij en mijn 16 jarige dochter, het inkomen niet hoog genoeg en ga zo maar door. Ik laat verdorie een eengezinswoning in Nijkerk achter van ca 128m². Daar kan een jong gezin intrekken met hun kleine kinderen, het enige dat ik wil is ruilen met dit gezin, naar hun appartement in Utrecht van 65m². Dit gezin wil graag naar Nijkerk, zodat ze dan dichterbij Amersfoort wonen, waar hun familie ook verblijft. Hoe moeilijk kan het zijn? Ik wil graag kleiner en gelijkvloers en naar Utrecht. Dit gezin wil graag groter gaan wonen en in mijn huis.

Regels, regels regels. Nog even en ik kan straks weer een kind bij een uitkerende instantie inschrijven en mijzelf erbij. Oh ja was ik nog vergeten erbij te vermelden, dat ik inmiddels geen baan meer heb omdat de stress en de zorg rondom mijn kinderen mij teveel is geworden. Maar dat is niet belangrijk. Laten we vooral niet naar de persoon achter de huurder kijken, want dan wordt het pas echt ingewikkeld.

Nederland waar zijn we mee bezig???

Tessa - Delft:

Geboren (1979) en getogen in Delft. Net zoals mijn kinderen (2003 en 2011) In 2014 gescheiden, ex-man blijft in het koophuis wonen. Mijn inkomen eigenlijk lang niet voldoende voor een particuliere huurwoning, noodgedwongen in een particuliere studio woning als co-ouder met 2 kinderen. Woonkamer, keuken, slaapkamer in 1.

Dit was niet vol te houden. In 2015 noodgedwongen naar een particuliere 2 kamer woning tot op heden. Mijn zoon heeft sinds kort de enige slaapkamer en ik slaap met mijn dochter in de woonkamer. Al die jaren nooit in aanmerking gekomen voor een sociale huurwoning. We staan hoog op de wachtlijst. Dit is niet meer

te doen. Nu zit ik werkloos, ziek thuis met een inkomen op bijstandsniveau. Voorrangsverklaring/urgentie aangevraagd met onder andere advies van ggd Haaglanden. Deze zien mijn situatie als levensbedreigend alswel levensontwrichtend. De uitslag van de aanvraag, let wel 65 euro voor aanvraag, een afwijzing!!! Bezwaar is retour.

Mogen wij dan nooit meer een betaalbare woning met ieder een eigen slaapkamer? Ik voel me niet meer welkom en gesteund door mijn geboortestad. #wooncrisis #ikwileenhuis

‘Gelukkig hebben we elkaar. Maar een echte woning zou het geluk compleet maken.’

(Monique)

Sami- Onbekend:

Ik heb 3 jonge kinderen ik wacht 20 jaar voor een huis die geschikt is voor een 5 persoons familie. Ik heb nu 2 slaapkamers huis . Mijn jonge kinderen slapen in een kamer. Zij kunnen niet goed studeren en slapen . Ik heb zelf hernia en mijn vrouw heeft rugpijn en kniepijn. Mijn kind is erg ziek geworden door veel stress. Wij hebben geen eigen kamer, wij geven soms onze slaapkamer aan kinderen om hun probleem op te lossen wij slapen op de grond. Kinderen hebben altijd ruzie door kleine ruimte met elkaar, mijn vrouw heeft daardoor stress gekregen. Ik wil een huis met 3 of 4 slaapkamers. Wij kunnen niet meer zo het leven doorbrengen. Wij zijn allemaal ziek geworden . Wij hebben graag hulp nodig. Niemand luistert naar ons. Wij willen niet door veel stress en pijn doodgaan. Wij hebben een passend huis nodig.

**‘Wij geven
onze
slaapkamer
soms aan de
kinderen en
slapen dan zelf
op de grond.’**

Tot slot

‘Wat heb ik me ontzettend dakloos en gefaald gevoeld’, verzucht een 40’er uit een provinciestad in deze rapportage. Deze uitspraak is typerend voor de effecten van de wooncrisis voor de mood of the nation. De economie mag dan groeien als een tierelier, voor veel mensen leidt dat niet tot meer bruto nationaal geluk.

Daar komt bij dat de pijn ongelijk verdeeld is. Wie kan kopen of ruimschoots genoeg verdient voor de vrije-huursector, heeft de woningen vaak voor het uitkiezen. Maar wie dat niet binnen handbereik heeft, is aangewezen op op woningen die te duur, te klein of te onzeker zijn. Wat dat reacties op #ikwileenhuis duidelijk maken, is dat de wooncrisis meer mensen treft dan je denkt.

Een crisis, nogmaals, waar wij graag de schouders onder zetten. Daarom hebben wij de mensen in de knel geholpen om hun problemen duidelijk te maken aan de politiek en beleidsmakers. We vroegen deze mensen hun verhaal te delen, bundelden dit in deze bloemlezing en hebben ze gefaciliteerd om de behandeling van de begroting Wonen in de Tweede Kamer bij te wonen. Want de wooncrisis verdient een gezicht.

Wij ronden onze campagne #ikwileenhuis hiermee af. Maar we gaan linksom of rechtsom door met de strijd tegen de wooncrisis. Want niemand mag zich in Nederland vanwege de woonsituatie dakloos of gefaald voelen.

#ikwileenhuis

www.wooncrisis.nl